

Rosa Ozerains Pujol va néixer a Sant Pere de Vilamajor (Vallès Occidental), el 17 de setembre del 1923, quatre dies després de l'inici de la dictadura del general Primo de Rivera

El seu pare fou afusellat una matinada de l'estiu del 1942 al Camp de la Bota, i això li va deixar empremta durant tota la seva vida. Als 19 anys era la més gran de tres germans. Davant aquesta situació va haver de fer diverses feines per ajudar econòmicament la família.

Uns anys més tard es va casar, va tenir tres fills i la vida li va donar un altre revés, amb cinquanta anys va quedar vídua en morir el seu marit en un accident laboral.

El 1975 va començar a treballar a la Clínica dels Remeis de Terrassa i va exercir-hi diverses funcions, com a corretorns en feines de neteja, d'utensilis mèdics i també en treballs d'infermeria, mentre

compaginava la vida familiar i laboral.

Va participar en l'organització de reunions clandestines a la Font de les Canyes de Terrassa. Va desenvolupar activitat veïnal i comunitària molt intensa al barri de les Arenes, al costat de dones i homes implicats en la lluita social i dels quals recorda especialment el company Benito.

Era un grup compromès amb la situació laboral i política del moment, en unes circumstàncies en què aquestes activitats eren clandestines.

Després de la mort del dictador, el 1976, va ser delegada sindical per la UGT. Va participar en les negociacions de convenis sanitaris i en la reivindicació laboral tant durant la transició com en la incipient democràcia.

Va ser una etapa de molta efervescència ideològica i política, calia reconstruir les organitzacions dels treballadors i exigia molta dedicació i molta capacitat per arribar a acords. Per a ella, la UGT va ser una escola de democràcia, participació, lluita sindical i conquestes socials.

Professionalment va evolucionar cap a altres funcions, treballant per torns amb les parteres o al departament de farmàcia, en la cura de residents.

Va compaginar la feina de la clínica amb l'activitat sindical i la criança i educació dels seus tres fills, d'onze, dotze i setze anys, cosa que va accentuar la seva presa de consciència com a dona i els seus drets, de la doble feina que la dona havia de fer, la laboral i la familiar, fins que va arribar el reconeixement d'igualtat i el suport de les dones entre si.

Durant dotze anys va treballar en el districte cinquè del seu barri com a presidenta, participant en les activitats de la gent gran a la ciutat en diferents grups de treball a favor del benestar de les persones de més edat, i va lluitar perquè poguessin tenir millors serveis, ja fos en centres de dia o residències, als centres i espais municipals de la gent gran, i perquè es poguessin relacionar, participar en programes culturals i d'oci i viure activament.

Va arribar a la jubilació i va seguir treballant a l'associació de veïns del seu barri, a la junta i denunciant les deficiències del barri i la falta de serveis per a la gent gran fins a aconseguir millores.

Avui, als 95 anys, la Rosa segueix pensant que la participació en la societat és fonamental per a les persones grans. Que han d'enfortir les capacitats, la confiança i el protagonisme com a gent gran i seguir sent protagonistes en la societat.